

Isus Hristos pe drumul spre Golgota

Procesul nocturn

Șase audieri sau judecări diferite a trebuit Domnul să lase să vină peste Sine în total. O scurtă privire de ansamblu ne va ajuta să distingem aceste evenimente!

1. Hristos *înaintea marilor preoți*: Ioan 18.12-24.
2. *Audierea nocturnă înaintea sinedriului* (marii preoți „căutau mărturie împotriva lui Isus”): Matei 26.57-66; Marcu 14.53-64.
3. *Judecarea înaintea sinedriului* în dimineața zilei (marii preoți „au ținut sfat împotriva lui Isus”): prezentată numai în evanghelia după Luca 22.66-71, amintită în Matei 27.1 și Marcu 15.1.
4. Hristos *înaintea lui Pilat*: Matei 27.11-14; Marcu 15.2-5; Luca 23.1-7; Ioan 18.28-38a.
5. Hristos *înaintea lui Irod*: numai în Luca 23.8-12
6. Hristos *iarăși înaintea lui Pilat*: Matei 27.15-26; Marcu 15.6-15; Luca 23.13-25; Ioan 18.38b-19.16.

Este greu de înțeles întreaga dimensiune a acestui proces unic în istoria lumii. Credincioșii de la început stăteau sub impresia proaspătă a acestor întâmplări, atunci când ei „și-au ridicat glasul într-un gând către Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 4.24 și versetele următoare): „În adevăr, împotriva Robului Tău Celui Sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pontius Pilat cu păgânii și cu popoarele lui Israel.”

Da, împărații pământului erau acolo, și căpeteniile s-au adunat împotriva Domnului și împotriva Hristosului Său. Vorbind omenește, pentru Cel care stătea înaintea acestei judecări nu putea fi nici o scăpare. Însă noi știm, că „frământarea națiunilor” avea numai un succes aparent, și „cugetarea popoarelor” era deșertăciune; căci pentru ce se adunaseră ei? Citim imediat după aceea: „ca să fac tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău”. Dar micșorează aceasta responsabilitatea omului și în mod deosebit a poporului Său pământesc?

Deja la venirea Domnului pe pământul acesta „tot Ierusalimul s-a tulburat” și de asemenea și atunci găsim pe „toți preoții cei mai de seamă și pe cărturarii poporului” adunați împotriva Lui. (Matei 2.3,4) Respingerea și ura crescândă erau cauza tuturor faptelor lor împotriva acestui Unul, pe tot drumul Lui. Scurt înainte de răstignire, această ură s-a aprins, devenind mânie în cel mai înalt grad, dar deja din momentul când credeau că Îl au complet sub autoritatea lor i-a determinat să nu-și îngăduie nici odihnă nici somn.

După luarea în captivitate, Domnul a fost dus mai întâi înaintea lui Ana și apoi de la acesta a fost trimis imediat la Caiafa, „care era mare preot în anul acela” (Ioan 18.12-24).⁶

⁶ Acest adaos îl găsim în evanghelia după Ioan de fiecare dată când este amintit Caiafa, și prin aceasta când în Ioan 18.15 și versetele următoare este vorba de marele preot, poate fi vorba numai de Caiafa (nu de Ana) (Ioan 18.24). În timpul acela preoția marilor preoți era în decădere totală. Nu ordinea succesorală (Exod 29.29,30; Levitic 16.32), ci deținătorul puterii politice, curente religioase din țară, ambițiile și banul determinau intrarea în această funcție. Istoria relatează, că Ana ar fi fost înlocuit în anul 15 după Hristos de către romani și Caiafa ar fi preluat funcția în anul 26. După adaosul din evanghelia după Ioan ești chiar constrâns să te gândești la o

Procesul nocturn

În evanghelia lui Ioan Domnul stă numai înaintea acestor doi bărbați, nu înaintea întregului sinedriu. În ei și în mod deosebit în Caiafa avem pe cei care de fapt sunt răspunzători de condamnarea Lui (Ioan 19.11). Caiafa este amintit deja în Ioan 11. Când Domnul S-a dovedit public prin învierea lui Lazăr din mormânt ca fiind evident Fiul lui Dumnezeu și „mulți din iudei au crezut în El” (Ioan 11.4-53), atunci el a fost acela care, fără să țină seama de părerea celorlalți, s-a așezat în fruntea lor și a cerut moartea lui Isus, căci aceasta era în folosul lui. La ce i-a folosit lui, că Dumnezeu l-a folosit ca să reveleze gândurile Sale? El era vinovatul, căci „din ziua aceea s-au sfătuit să-L omoare”.

Sărman bărbat, care a început lupta împotriva lui Dumnezeu! Deja pe pământ l-a costat mult („mulți bani” – Matei 28.12) și pe deasupra o minciună, ca să apere înaintea poporului aparența succesului său. Numele lui este numit și între prigonitorii primilor creștini (Faptele Apostolilor 4.6); cât de îngrozitor trebuie el să fi recoltat ceea ce a semănat!⁷

„Marele preot a întrebat pe Isus despre ucenicii Lui și despre învățătura Lui” (Ioan 18.19). Aceasta era întrebarea formală a judecătorului adresată acuzatului. El voia să facă lucrarea complet - de aceea întrebarea despre ucenici – și totodată să găsească puncte de reper, care să-i dea posibilitatea să ajungă acum cu siguranță la țelul pe care îl urmărea deja demult. Dar Păstorul cel bun nicidecum nu voia să dea în mâna poporului nici măcar pe cel mai neînsemnat al turmei Sale. Și în ceea ce privește învățătura Lui, Caiafa a avut ocazii suficiente s-o audă. Căci Domnul „a vorbit pe față lumii” și „totdeauna a învățat în sinagogă și în templu”, și „n-a spus nimic în ascuns” (Ioan 18.20); da, El „n-a putut să rămână ascuns” (Marcu 7.24). Dacă Caiafa nu s-a folosit de aceste ocazii multe, vina este a lui însuși. Să se adreseze vameșilor și păcătoșilor, căci ei au avut urechi „să audă” și ei „știa ce a spus El” (Luca 14.35; 15.1; Ioan 18.21).

Cu ce înțelepciune divină și demnitate a știut Domnul să întâmpine pe cei mai răutăcioși dintre dușmanii Săi! Iarăși Îl vedem – ca întotdeauna în această evanghelie -, stând deasupra împrejurărilor și persoanelor: Israel este în decădere, și în nici un fel Domnul nu recunoaște pe acești mari preoți puși de oameni (Ioan 18.22,23), și nici nu a retras, cum a făcut Pavel mai târziu într-o situație asemănătoare, ceva din cuvintele Sale (Faptele Apostolilor 23.3-5). Astfel El are aici, dacă putem spune așa, ultimul cuvânt; în evanghelia după Matei și Marcu vedem în contrast cu aceasta cum nedreptatea conducătorilor lui Israel obține o biruință aparentă la această audiere nocturnă.

Dacă până acum Isus a stat numai înaintea puținelor persoane, vedem acum cum scena devine mai animată și se umple; căci la Caiafa „s-au adunat toți preoții cei mai de seamă, bătrânii și cărturarii” (Matei 26.57-68; Marcu 14.53-65). Cu toate că ședința sfatului oficial a avut loc

schimbare anuală (Ioan 11.49,51; 18.13). Luca 3.2 pare să se refere la o ocupare simultană a posturilor de către cei doi bărbați. Ce dezordine!

⁷ Conform istoriei el a fost scos din funcție de către romani în anul 36 sau 37, deci la câțiva ani după moartea lui Isus. Astfel el – ca toți care credeau că pot face ceva împotriva lui Dumnezeu și a Fiului Său – a trebuit să-și termine viața ca unul care a fost înșelat.

Procesul nocturn

abia când s-a făcut ziuă (Luca 22.66), totuși această întrunire în noapte reprezintă procesul propriu-zis, la care, în ceea ce privește pe Israel, sentința cu privire la Hristos a fost rostită.⁸

Ce proces! „Preoții cei mai de seamă și tot sinedriul căutau vreo mărturie împotriva lui Isus, ca să-L dea la moarte.” (Marcu 14.55) Țelul, sentința era dinainte stabilită. Ca s-o execute trebuiau mai întâi să „caute vreo mărturie”! Evanghelistul Matei spune chiar: „căutau vreo mărturie mincinoasă” (Matei 26.59) împotriva Lui. Ei știau că ei nu pot pune sentința lor pe o bază dreaptă! Deja odată ei „s-au sfătuit cum să-L prindă în cuvintele Lui” (Matei 22.15). Ei „au început să pândească pe Isus; și au trimis niște oameni mituiți, care se prefăceau că sunt oameni drepecți, ca să-L prindă cu vorba” (Luca 20.20).

Însă ceea ce ei „nu puteau să-L prindă cu vorba înaintea poporului” (Matei 20.26), au pregătit acum cu toată râvna lor în adunarea tainică nocturnă. Nu au ținut seama că Legea interzicea orice mărturie falsă și amenința fără compromis cu pedeapsă. (Deuteronom 19.16 și versetele următoare). Și oricât de mult s-au ostenit, a fost în zadar. Căci „n-au găsit nici una, deși au venit mulți martori mincinoși” (Matei 26.60). Nici măcar doi dintre ei nu erau de acord, căci aceasta ar fi fost de ajuns. Prin aceasta, înaintea tribunalului suprem al iudeilor, cuvântul Domnului nostru: „Cine dintre voi Mă poate dovedi de păcat?” (Ioan 8.46) și-a găsit confirmarea clară, oficială, înaintea acestui popor. Și cei doi, care „au venit la urmă” (Matei 26.60) erau „martori falși” (Marcu 14.59), căci cuvintele spuse de ei nu au fost nici rostite și nici gândite de El (Marcu 14.57,58; Ioan 2.19 și versetele următoare). El nu a spus: „Eu pot” sau „Eu îl voi dărâma”, și nici nu S-a referit la Templul „zidit cu mâinile”, ci El a vorbit despre ceea ce *ei* vor face, despre „Templul trupului Său”, despre moartea Sa și despre învierea Sa. „Nici chiar în privința aceasta”, ca și mai înainte, „mărturia lor nu se potrivea” (Marcu 14.59). Condiția pusă de Lege nu era împlinită, și anume „orice cuvânt să fie sprijinit pe mărturia a doi sau trei martori” (Deuteronom 17.6; vezi și Matei 18.16).

Cât de serios a atenționat Dumnezeu atunci pe poporul acesta, ca să nu judece altfel decât cu judecată dreaptă (Deuteronom 16.18-20). Pe acești judecători nu-i interesa aceasta, nici măcar să apere înfățișarea dreptului legal. Pentru Caiafa jocul fără perspectivă dura deja prea mult. Pentru ce toate acestea? „Atunci marele preot s-a sculat în picioare în mijlocul lor, a întrebat pe Isus și I-a zis: „Nu răspunzi nimic? Ce mărturisesc aceștia împotriva Ta?” Dar Isus tăcea și nu răspundea nimic.” (Marcu 14.60,61). Primul om vinovat a încercat să se scuze (Geneza 3.12) înaintea Judecătorului divin, atotștiutor; Omul al doilea nevinovat, înaintea judecătorului nedrept, nu se justifică, ci tace. De șapte ori citim despre El în istoria patimilor, că El tăcea; „dar Isus tăcea”, „n-a răspuns nimic”, „nu i-a răspuns la nici un cuvânt”, „Isus tăcea, și nu răspundea la nimic”, „Isus n-a mai dat nici un răspuns”, „Isus nu i-a răspuns nimic”, „Isus nu i-a dat nici un răspuns” (Matei 26.63; 27.12,14; Marcu 14.61; 15.5; Luca 23.9; Ioan 19.9). Domn vrednic de admirație! „Când era insultat, nu răspundea cu insulte; și când suferea, nu amenința, ci Se încredința în mâinile Celui care judecă drept” (1 Petru 2.23).

⁸ Conform orânduieiilor iudaice era interzis să se țină procese noaptea. Sinedriul, care consta din 70 de membri și marele preot ca președinte al curții supreme alcătuite, împotriva căruia nu era nici o convocare, se întrunea în templu, și nu ca aici în casa marelui preot (Luca 22.54). Astfel judecata a avut loc aici la un timp neobișnuit și într-un loc neobișnuit – cu siguranță nu ca semn al unei conștiințe bune!

Procesul nocturn

Aceasta îl face pe marele preot să-și piardă răbdarea. El se folosește de ultimul său mijloc, decisiv: folosirea jurământului trebuia să-L determine pe Omul tăcut, și totuși așa de plin de demnitate, să rupă tăcerea. „Și marele preot a luat cuvântul și I-a zis: „Te jur pe Dumnezeu cel viu să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu!”” (Matei 26.63).

Sosise momentul, pe care noi nu ni-l putem imagina mai solemn și mai grav. Dumnezeu l-a adus ca să aducă la lumină adevăratele motive ale omului pentru lepădarea Fiului lui Dumnezeu. Căci lepădarea Lui nu a urmat pe baza mărturiilor false ale martorilor, nici pe baza vreunei învinuiri, pe care omul a adus-o, ci pe baza mărturiei adevărului venit din gura Aceluia care este „Adevărul” (Ioan 14.6).

Căci dacă Domnul pus sub jurământ ar fi tăcut mai departe, S-ar fi pus în contradicție cu Legea divină⁹, și aceasta nu era posibil pentru El. Ce mare stă El în mijlocul toatei aceste răutăți și minciuni, în tăcerea Sa devotat numai lui Dumnezeu, în vorbirea Sa fiind singurul „Martor credincios și adevărat”! (Apocalipsa 3.14) „Eu sunt, a spus Isus” – „așa cum o spuneți” (Marcu 14.62; Matei 26.64). El a depus mărturia necesară. El știa care vor fi urmările acestei mărturii. El nu ținea cu tărie la viața Sa (Ioan 12.25), căci ca Cel ascultător, Omul supus Legii lui Dumnezeu și voii Sale desăvârșite, S-a smerit „până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2.8).

Dar Acela, care stătea înaintea lor, era Omul din cer. Și în această stare El Se ridică (așa cum face deseori) imediat din starea de smerenie și dependență la toată înălțimea măreției Sale. Cu „Ba mai mult: vă spun ...” (Matei 26.64) Domnul întoarce foaia. Cel acuzat devine Judecător, și judecătorii devin acuzații: „Ba mai mult: vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul Omului stând la dreapta puterii și venind pe norii cerului.”

Suntem la punctul culminant al acțiunilor puterii întunericului. Domnul cunoștea inimile conducătorilor lui Israel și răspunsul pe care îl va da în ei mărturia adevărului. Dar cine a respins harul oferit din belșug, acela trebuie să se prezinte înaintea Dumnezeului sfânt și drept. Căci înainte ca judecătorii nedrepti să fi rostit sentința, ei au primit din gura Domnului, a cărui „judecată este dreaptă” (Ioan 5.30), propria lor sentință nimicitoare.

Dacă așteptarea lor de până acum era îndreptată spre *Mesia* (și încă era timp să recunoască pe Domnul ca Mesia) – „începând de acum” le-a mai rămas numai să aștepte pe „Fiul Omului” ca *Judecător* al lor. Dacă până acum El a mers între ei „din loc în loc, făcând bine și vindecând pe toți cei care erau înrobiți puterii diavolului” (Faptele Apostolilor 10.38), de acum în acolo nu-L vor mai vedea în smerenie, ci șezând „la dreapta puterii”. Și când El va reveni din nou pe pământul acesta, atunci nu va mai reveni „să caute și să mântuiască”, ci pe norii cerului, în glorie cerească, ca să judece pe poporul Său pământesc (Matei 24.30; Psalm 110.1,2,5).

Zadarnic vom căuta o expresie a groazei, având în vedere aceste afirmații solemne ale Domnului. Plângerea Lui asupra cetății: „Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi” (Luca

⁹ Cuvintele: te jur și așa mai departe, constituie formula de jurământ care – rostită de judecător și nu ca la noi astăzi de către martor – obligă pe „cel pus sub jurământ” să vorbească. Când cineva auzea cuvintele jurământului (blestemului), așa spunea Legea, „fiind pus sub jurământ ca martor, va păcătui, nespunând ce a văzut sau ce știe, își va purta nelegiuirea” (Levitic 5,1; Proverbe 29.24).

Procesul nocturn

19.42) se adevărește și aici; căci ceea ce ar fi trebuit să-i zdrobească la pământ, va fi pentru ei un prilej binevenit să ducă la sfârșitul dorit chestiunea lor diabolică. „Atunci marele preot și-a rupt hainele, zicând: „A hulit! Ce nevoie mai avem de martori? Iată, acum ați auzit hula!” (Matei 26.65,66). Ce orbire! În timp ce el învinovățește pe Fiul lui Dumnezeu de blasfemie, din cauza mărturiei despre adevăr, la care urma moartea (Levitic 24.16), el însuși încalcă Legea și se face vinovat de moarte! Căci s-a spus marelui preot și fiilor lui: „Să nu vă rupeți hainele, ca nu cumva să muriți și ca nu cumva mânia să vină împotriva întregii adunări” (Levitic 10.6; 21.10).

„Toți L-au condamnat” (Marcu 14.64) și au zis: „Este vinovat să fie pedepsit cu moartea” (Matei 26.66). Ce îngrozitor! Era o crimă judiciară, unică în istoria tuturor timpurilor. „Vai, cetatea aceasta credincioasă, cum a ajuns o prostituată! Era plină de judecată, dreptatea locuia în ea, dar acum e plină de ucigași!” (Isaia 1.21).

Scopul adunării nocturne a fost atins, sentința a fost rostită, soarta Domnului, dar și a lui Israel era decisă. Israel a frânt toiagul peste Împăratul lui, pe care Dumnezeu L-a uns. Omul a rostit sentința asupra lui Dumnezeu revelat în carne (1 Timotei 3.16), așa de nehibzuit, cum nu se poate spune, cu o cutezanță îngrozitoare. În noaptea aceea, în sala casei marelui preot, ea a intrat în istorie. Dumnezeu a permis aceasta, ca să arate ce este în om, și în același timp să creeze o cale de salvare din adâncimea păcatului.